

Ihmisen paras ystävä

Lohdullisia tietoja saapuu korviimme kännyköistä. Jossakin on kokeiltu hiirillä, pehmentääkö runsas kännykän käyttö aivoja, mutta vaikka hiiret rupattelivat toistensa kanssa tuntitolkulla, niiden päässä ei havaittu juuri lainkaan kiehuntaa. Uutinen ei tosin kerro, käytettiinkö kokeessa kenties tietokonehiiriä, mutta yhtä kaikki: kännykästä ei ollut niille vaaraa.

Voimmekin siis nyt ryhtyä keksimään yhäti uusia käyttötapoja ihmisen parhaalle ystävälle. Kokoukset, linja-autot, presidentin tiedotustilaisuudet, ravintolat, kirkot ja hautajaisethan ovat jo kännyköitsijoille tuttuja, mutta varmaan on vielä sellaisiakin paikkoja, joissa kukaan ei ole hoksannut puhua matkapuhelimeen. Puhumattakaan siitä, että kaikki hienoudet olisi osattu käyttää hyödyksi tai kaikki mahdolliset vuorosanat olisi jo lausuttu.

Uusista kännykkäpaikoista tulee mieleen järven pohja. Onko kukaan soittanut sieltä tai ottanut sinne vastaan puhelua? Näin juhannuskesällä sankka lauma matkapuhelimia tippuu nimenomaan sinne, järven pohjaan, samoin niiden käyttäjiä. Ei siis pitäisi olla temppe eikä mikään soitella sieltä myös puheluita. Järven pohjassa on sekin etu, että siellä vallitsee syvä hiljaisuus, joten kovaääninenkään keskustelu ei häiritse kanssaihmiä. Kannattaa kokeilla!

Myös kännykkävuorosanoihin on varmasti löydettävissä jotakin uutta. Nykyisinhän kapulaan sanotaan yleensä jokin kolmesta yleisimmästä viestistä: "Minä täällä hei. Ei mulla mitään asiaa ole, mutta..." tai "Mä tuun ny. Laita potut tulelle." tai "Mitä sieltä kaupasta piti tuoda?" Mielikuvitusta käyttäen valikoimaa voi laajentaa ainakin parilla uudella viestillä, esimerkiksi otteilla maailmankirjallisuudesta tai päivän mietelauseella, kuten: "Kännykkä vai eikö känny. Shakespeare." tai "Mies tulee räkänokastakin, vaan ei tyhjän puhujasta. Lempäälä."

Ehkä tärkein kännykkätutkimuksen seuraus on kuitenkin se, että kun nyt tiedämme aivojemme olevan turvassa, uskallamme lopultakin puhua ja kuunnella tarpeeksi. Kun kaikilla suomalaisilla on jo kännykkä ja alan markkinat uhkaavat hiipua, voimme aloittaa toisen kierroksen eli ryhtyä hankkimaan kakkoskännyköitä. Ei kai ihmiselle ole luotu kahta korvaa pelkästään yhtä kännykkää varten. Mikäpä olisikaan mukavampaa kuin käyttää kahta puhelinta yhtä aikaa, toista toisessa korvassa. Suita meillä tosin on vain yksi, mutta eihän kahteen luuriinhan voi vallan hyvin puhua yhtä aikaa.

Jos kahdella kännykällä soitetaan samaan paikkaan, saavutetaan erinomainen stereovaikutelma. Toinen mahdollisuus on soittaa toisella toiseen, toisella toiseen paikkaan. Silloin syntyy kokonainen puhelinneuvottelu, johon osallistuu ainakin kolme henkilöä. Parhaassa tapauksessa kaksi muualla olevaa puhujaa voivat keskustella myös toistensa kanssa, mikäli kahden kännykän käyttäjällä ei ole korviensa välissä ylipääsemätöntä äänivallia. Harvoinpa sellaista lienee.

